

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דרחה" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

1492

מתפלל

שבת ח' אדר א' - התשפ"ד
 פרשה: תרומה
 הפטרה: ו'ה נתן חכמה

הדלקת נרות - 17:05
 צאת השבת - 17:59
 ר"ת - 18:36

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:11

תמונה	תצוגה
עמוד השחר: 5:14	5:06 <
זמן טלית: 5:21	5:13 <
זריחה: 6:21	6:14 <
חצות: 11:54	11:54 <
מנחה גדולה: 12:22	12:22 <
שקיעה: 17:28	17:34 <

Shabbat for you

בפה ובידיים

עולם הפוך הוא עולמנו, את ספרי-התורה נוהגים האנשים לנשק בידיהם, ואילו נדרים הם נודרים בפה אך אינם משלמים. עליהם לעשות להפך - לנשק את ספרי-התורה בפה ואת הנדרים ישלמו בידיים...

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"ג חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"הלוחות והכרובים"

כששותלים גרעין באדמה, נובט שתיל, פורח צמח. איזה שתיל או איזה צמח? התשובה תלויה בטיב הגרעין. אם נשתול גרעין חמנית, ינבוט גבעול חמנית. נשתול גרעין תמר, יפרח עץ תמר. בארון הברית "שתלו" כביכול את לוחות הברית, וכיסוהו בכפורת זהב מהור. אלו שתילים נבטו? שני כרובים, דמויות מלאכים ופניהם כפני ילד וילדה.

אכן, זהו המסר וזה הלימוד: אם "שותלים" תורה - גדלים ילדים כמלאכים, חיים, מהורים, "והג מהור"!!! יש בתי ספר בהם "שותלים" חינוך אחר. ומתקבלים פירות אחרים: סמים, אלימות, פריצות, תועבה. עשרות אלפי תיקים במפלג הנוער. אגרופנים, סכינים קפיציים, פאבים, "כת השמן". פרי באושים.

ויש חינוך ש"שותל" את לוחות הברית, ומגדל תום של מלאכים, מידות זהב מהור. חינוך, בו החניכים "פניהם איש אל אחיו". באהבה ואהבה, ועזרה לזולת. "אל הכפורת יהיו פני הכרובים", שואבים את חינוכם מן הלוחות, מן המקורות.

והכרובים הם "מיקשה אחת" עם הכפורת, "ארון הברית" הוא חלק מעצמותם. מיקשה - מסביר האלשיך הקדוש זצ"ל - מלשון הקשה. בעיבוד סבלני, אימי ומתמשך. לא ב"שטאניץ" ובתבנית המונית - כזה הוא החינוך המעולה, החינוך התורני הנאות.

אין בעולם חפץ כלשהו נעלה ומרומם ונשגב מלוחות הברית הכתובים ביד ה' יתברך. הלוחות הן התורה, וארון הברית רומז ללומד התורה. אין לך יהודי שאינו לומד תורה, מהאדם הקורא קריאת שמע שהרית וערבית, ועד לגדולי הדור הממיתים עצמם באוהלה של תורה יומם וליל. וכתב "האור החיים", הקדוש זצ"ל, שהיה בארון הברית ציווי מיוחד. החל מהרגע בו הושמו הלוחות, לא הוצאו עוד מתוכם, לעולם.

"בעוון הארבה" ב'

Shabbat for you

"בטח בה' והוא יעשה", ניחמו רבו, "המשך להעתיר בתפילה, ולה' הישועה". יעקב עזב את בית המדרש, כשדמעתו על לחיו והוא שקוע ביגונו, ובאותו זמן נתעטפה ברצלונה כולה בדאגה מסוג אחר.

מכה נוראה התרגשה ובאה על העיר. נחילי ארבה נצפו נוהרים לכיוון העיר והשדות המקיפים אותה, כאשר השמועות אודות שדות שכבר נפגעו מן הארבה הטילו מורך בלבבות.

אסיפת חירום נקבעה במועצת העיר, על מנת לטכס עצה, איך ניתן לגייס את התושבים למשימת הברחת הארבה מן העיר, והדאגה ניכרה על פני כולם.

רחובות העיר, למרות השעה המאוחרת, היו הומים מרוב אדם. כולם שוחחו בענין רב אודות המכה המתרגשת על העיר, ודנו ביניהם מה ניתן לעשות. יעקב עשה את דרכו לביתו, ובהיותו שרוי בפזיז נפש הוליכוהו רגליו מבלי משים דרך אחת משכונות הנוצרים.

ואז לפתע פתאום אירע הדבר. בבת אחת מצא עצמו יעקב מוקף בהמון צעירים נוצרים, בני גילו. "יהודי" קראו הללו ברשעות, וברגע כמימריה החלו ממטירים עליו אגרופים ומכות נמרצות. "דיבוננו של עולם" זעק יעקב, "הצילו הצילו".

הארורים לא הניחו לו. הם הכו אותו הכה ופצעו, ועד שלא ראוהו מוטל על הארץ זב דם בכל חלקי גופו, לא נתקררה דעתם.

שבור ורצוץ אסף יעקב את עצמו מן הקרקע. הוא ניגב את עיניו בשרוולו מן הדם, והחל מדדה על רגליו, בצליעה איטית.

בעיקול הרחוב הבחינו עיניו בדמות מוכרת. היה זה יוהן, השופט העליון של ברצלונה.

יוהן, על אף היותו נוצרי, ידוע היה כשופט הגון הנוטה חסד ליהודים. מלבד זאת אהב יוהן להתעניין ביהודים, באורחות חייהם ובמנהגיהם. בסתר ליבו ידע, כי אצל היהודים ניתן למצוא אוצרות של חכמה ובינה.

"שלום לך, אדוני", מלמל יעקב לעבר השופט שחלף על פניו. "שלום גם לך", החזיר לו השופט הנכרי.

ולפתע נעצר מהילוכו. הוא תקע מבט ארוך ביעקב, ואמר: "יודע אתה? הולך אני עכשיו לשיבת המועצה הדחופה, בענין מכת הארבה המתרגשת על העיר. שמא תאמר לי, מה אומרים אצלכם, היהודים, על מכת הארבה?"

יעקב נאנח עמוקות. "הארבה בא בעוון הארבה" אמר לבסוף.

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shabbat for you" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555
 לוח שנה

לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.
 כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.
 הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

חברת חרות

הלכות השכרת והשאלת כלים לגוי לשבת ודיני שביתת בהמה ודיני מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

השאלת כלים ומסירת כלים לגוי ביום השבת

יג. בדין האמור לעיל בסעיף הקודם שאין להקל להשאיל כלים לגוי אפילו בערב שבת כל שאין שהות לגוי להוציא הכלים מפתח ביתו של היהודי קודם השכנה, היינו קודם שתשקע השמש, וכל שאין שהות לגוי להוציאם מבית היהודי קודם שתשקע השמש יש לאסור.

ויש אומרים שצריך שתהיה שהות לגוי להוציאם מבית היהודי קודם זמן תוספת שבת.

דיני שביתת בהמתו בשבת

יד. מצות עשה מן התורה על כל איש מישראל שיש לו בהמה, שתשבות בהמתו ותנוח ממלאכה בשבת, שנאמר (שמות פרק כג פסוק יב) "למען ינוח שורך וחמורך". ולדעת כמה מרבתינו הראשונים שביתת הבהמה בשבת היא מצות לא תעשה, שנאמר (שמות פרק כ' פסוק י"ג) "לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך ובהמתך". ולעומתם דעת כמה ראשונים שאין בשביתת בהמתו אלא מצות עשה, ומצות "לא תעשה כל מלאכה" וכו' אינה אלא במחמר אחר בהמתו.

ויש אומרים שאם הוציאה הבהמה מרשות לרשות, אין בעל הבהמה עובר על איסור דאורייתא של שביתת בהמתו, ואינו אסור אלא מדרבנן. אולם לדעת רבים מרבתינו הפוסקים, אף בהוצאת הבהמה מרשות לרשות עובר על איסור מן התורה.

ולדעת כמה מרבתינו הפוסקים, חיוב האדם בשביתת בהמתו הוא אפילו כשעושה הבהמה מלאכות האסורות מדרבנן, כגון שמוציאה משא למקום האסור בטלטול מדרבנן. ויש מקילים כשעושה הבהמה מלאכות האסורות מדרבנן.

ושביתת בהמה אינה אלא בבהמתו השייכת לו, אבל המחמר אחר בהמה, לדעת כמה מרבתינו הראשונים הוא אף בבהמת חבירו, ויש אומרים שאיסור מחמר אחר בהמה הוא אף בבהמת גוי. ולעומתם יש ראשונים הסוברים שאף איסור מחמר אחר בהמה אינו אלא בבהמה השייכת לו.

אותיות "נחשת" מרמזות לשאר החגים והמועדים בשנה, שבהם קוראים בתורה: נ' - נרות חנוכה, ח' - חודש (ראש חודש, ראש השנה), ש' - שבועות, שמיני עצרת, ת' - תענית.

"ויקחו לי תרומה..."

בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע מיד אמר הקב"ה "ויקחו לי תרומה" ולכאורה קשה למה צריך השי"ת לנדבת ישראל לביתו ולמשכנו, הלא לי הכסף ולי הזהב נאום ד' צבאות, ואם הקב"ה גילה למשה באהלו מחצב של סנפרינן לצורך הלוחות, ככה היה יכול לגלות אוצרות של כסף זהב לבנית המשכן, והנה גם רשבי"י שאמר בקעה בקעה התמלאי דינרי זהב ונתמלאה וא"כ מדוע היה צריך לתרומתם של ישראל? אלא הענין שאמרו חז"ל משכן, שנתמשכן שני פעמים בשביל עוונותיהם של ישראל ונחרב. שזה הכוח שהיה במקדש לכפר על עוונותיהם ויהיה שקול ככל ישראל, שאלמלא לא שפך חמתו על עצים ואבנים של בית המקדש לא נשתתיר משונאיהם של ישראל שריד ופליט, ולכן היה חשוב שכל ישראל ישתתפו בו ויתכפר להם. והמקדש לעתיד לבוא שאין לבשר ודם חלק בו לא יחרב.

"מאת כל איש אשר ידבנו ליבי תיקחו..."

איך נדע אם הוא נותן בנדיבות הלב? אם הוא בא בעצמו ואומר תיקחו את תרומתי. וגם מי שאין לו כספים לתת וכל אשר הוא יכול לתת הוא הלב. גם זו תחשב לתרומה. וכתב בעל ה"פיתוחי חותם" ידבנו ליבי דהיינו המכוין לבו כראוי בשעת התפילה ממנו תקחו את תרומתי דהיינו תקבלו את תפלותי, אבל קודם ועשו לי מקדש דהיינו יקדשו גופם עד שיהיה דומה למקדש ואו, ושכנתי בתוכם.

והבן איש חי כתב דידוע שהגאולה תהיה בזכות התפילות. וצריך שתהיה מחשבתו של אדם בדברי התפילה דוקא ואינו רשאי לחשב אפילו מחשבה של תורה או של מצוה בעת התפילה.

"וזאת התרומה אשר תקחו מאתם"

שואל "אור החיים" הקדוש, מדוע כתוב תיבת "וזאת", והרי די היה לומר "והתרומה אשר תקחו מאתם" וכו'?

ויש לפרש בדרך רמז, כי הנה אמרו רבותינו בתלמוד (עבודה זרה ב:): אין זאת אלא תורה שנאמר: "וזאת התורה אשר שם משה". והכתוב כאן בא לומר לנו שהתרומה הכי גדולה והקרוב הכי גדול הוא לימוד התורה הקדושה, וכמו שאמרו רבותינו בתלמוד (מנחות קי:): מהו שכתוב: "וזאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם"? - כל העוסק בתורה, כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם.

וזהו שאמר כאן הכתוב: "וזאת" - אם אדם לומד תורה שנקראת "וזאת", עליו לדעת שלימוד התורה הוא "התרומה", דהיינו "התרומה" בה"א הידיעה, שאין לך תרומה גדולה יותר מלימוד התורה...

"וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונזושת"

שלשה סוגים יש בנותני צדקה, הראשון והיותר טוב הוא מי שנותן כשהוא בריא. השני נותן כשבאה עליו צרה או מחלה. והשלישי כשנותן כשהוא חולה מסוכן ונוטה למות.

וזהו הרמז: זה"ב - זה הנותן בריא. כס"ף - כשיש סכנה פותח, נחש"ת - נתינת חולה שאומר תנו...

"זהב וכסף ונזושת"

הגאון רבי משה סופר בעל 'חתם סופר' מוצא כאן רמז נפלא, שאותיותיהן של שלוש מילים אלה מרמזות על כל ימות השנה שישנה בהם קריאת התורה.

אותיות "זהב" מרמזות לשלושת הימים בשבוע, שבהם קוראים בתורה: ז' - היום השביעי בשבוע (שבת). ה' - יום חמישי בשבוע. ב' - יום שני בשבוע.

אותיות "כסף" מרמזות לחגים הגדולים שהם מן התורה: כ' - כיפור, ס' - סוכות, פ' - פסח.

מתכבד בקלון חברו

בעירו של הגאון רבי שמואל הלוי. בעל "מחצית השקל", הובאה פעם שאלה לפני הרב האב"ד דמתא והלה פסק הלכה בניגוד לדעתו של בעל "בית חדש" (הב"ח). קפץ עליו רוגזו של למרז קנטרז. פגע בכבודו והעליבו ברבים.

ולא נחה דעתו עד שפנה גם אל רבי שמואל הלוי והתלונן לפניו: מדוע רבינו מהריש לוי ובי מי לנו גדול מן ה"בית החדש"?

כתב לו רבי שמואל על גבי פתק: גם הבית החדש "אין לו חלק לעולם הבא". הא כיצד? נדהם הלה.

הסביר לו רבי שמואל: הבית החדש (הב"ח) ראשי תיבות: "המתכבד בקלון חברו"...